V večnost

Joseph Hahn
Prevod A.P.

Predgovor

Pobožnemu oglarju Eberhardu Jungu, Jung – Stillingovemu dedku, se je okoli 1751, tik preden je odšel domov, pri belem dnevu zgodila milost, da je lahko videl svoj nebeški dom. Odšel je v gozd po drva, družino pa je pustil na travniku. Ob svoji vrniti z gozda je globoko ganjen pripovedoval: »Ko sem odšel od vas v gozd, sem daleč pred seboj zagledal luč, ki je bila podobna vzhajajočemu soncu. To mora biti nekaj čudovitega, to moram videti. Šel sem naprej in, ko sem se približal, je bila pred menoj ravnina, ki je nisem mogel pregledati z svojimi očmi. V vsem svojem življenju nisem videl ničesar tako čudovitega. Iz nje je vel tako čudoviti vonj in svež zrak, da nimam besed, s katerimi bi vam vse to lahko opisal. Bila je tako nepopisno bela svetloba, da je dan s soncem v primerjavi z njo le noč. Zagledal sem na tisoče čudovitih gradov, ki so stali eden poleg drugega in so se bleščali, kot bi bili iz srebra. Tam so bili tudi vrtovi, grmi, potoki, o Bog, kako je bilo lepo! Nedaleč od mene je stal velik in veličasten grad. Iz vrat tega gradu mi je prišla nasproti deviško lepa mladenka in, ko mi je prišla bližje, sem spoznal, da je to naša blažena Dortchen, njegova snaha, Jung – Stillingova mati. Zelo prijazno mi je rekla, z izrazom na licu, ki mi je tako pogosto ukradel srce: »Oče, poglejte, tam je naše večno bivališče, kmalu boste prišli k nam. Pogledal sem in glej, pred menoj je bil gozd. Ljubega obraza ni bilo več. Otroci, kmalu bom umrl, kako se tega veselim!«

Od takrat naprej je je bil stari Stilling kot nekdo, ki je v tuji deželi in ne doma. To nam je povedal njegov vnuk Heinrich, na katerega je ta dogodek naredil trajen vtis, kot je razvidno iz »Prizorov iz duhovnega sveta«, ki jih je kasneje zapisal. Od zgoraj opisanega videnja in izida te nenavadne in razširjene knjige so se mnogim dušam sčasoma prikazali prebliski blagoslovljene in neblagoslovljene večnosti, ki so jih včasih sporočili le svojim najintimnejšim prijateljem in, ki s tiskom niso prišli v splošno znanost. In čeprav mnogi, celo kristjani, ki verjamejo v Sveto pismo, nočejo ničesar vedeti o povezavi z nevidnim svetom ali vsaj močno dvomijo o kakršnikoli novici o tem, se Gospodova beseda tu in tam uresniči, kakor je govoril po preroku Joelu: **»In potem bom izlil svojega duha na vse človeštvo in vaši sinovi in vaše hčere bodo prerokovali, vaši starčki bodo imeli sanje in vaši mladeniči bodo imeli videnja in tudi na vaše hlapce in na vaše dekle bom v tistih dneh izlil svojega duha.** Joel.3,1,2.

Avtor se za nekaj večnih spoznanj, ki jih najdemo v naslednjih zgodbah, zahvaljuje mladeniču redke pobožnosti, (Johannes Gommel), ki je tako kot znani duhovnik Oberlin, imel najbolj jasen vpogled na stanje duš po smrti in je pogosto preživljal čas v ekstazi posmrtnega življenja, tako kot Sadhu Sundar Singh in Maharishi iz Kailasha v Himalaji.

Upam, da bo trenutni izbor posameznih primerov, ki so bile objavljene v več sto tisoč izvodih v blagoslov še mnogim bralcem. To si želi Bog!

O večnost, ti gromovita beseda
o meč, ki prebada dušo!
Začetek in ne konec!
O večnost, čas brez časa!
V svoji veliki žalosti ne vem,
kam naj se obrnem.
Moje prestrašeno srce se tako trese,
da se mi jezik prilepi na nebo.

Johann Rist 1607 – 1667

Sanje o " Božji njivi"

V mojem domačem kraju je staro pokopališče, ki se že več let ne uporablja. Skozi njegova vrata so skozi stoletja prenesene cele generacije, ki tam počivajo v globoki pozabi. Pogosto sem se pred številnimi motnjami vsakdanjega življenja zatekel med te mirne stene in tam preživel marsikatero prijetno uro blagoslova.

Nekaj dni po takem obisku sem sanjal, da sem tako kot po navadi stopil skozi železna vrata cerkvenega pokopališča. Ko sem hodil po glavni poti, ki pokopališče deli na dve polovici, me je gnalo, da sem se sprehodil tudi v odseke na levi in na desni strani. Zdelo se mi je, kot da zbiram oblačila umrlih iz posameznih grobov. Toda to dejanje je v meni vzbudilo le začasen vtis in v kratkem sem se znašel zopet na srednji poti, ki je na moje začudenje zdaj vodila skozi koruzno polje. Veliko število stebel na moji levi se je vzpenjalo nesorazmerno visoka; njihova ušesa so bila videti tanka in lahka ter so dajala žalosten pogled. Veliko manjši posevek na moji desni, pa je bil nekoliko nižji, vendar še vedno čudovite in vzvišene velikosti. Težki polni klasi koruze so se nagibali, zato se je moje srce iskreno zahvalilo stvarniku. Popolnoma so me presunile čudovite besede psalma: »**Tisti, ki sejejo s solzami, žanjejo veseli. Odhajajo in jokajo, ko nosijo plemenito seme za setev, prihajajo pa z veseljem, ko prinašajo snope.**

Ko sem prišel na konec poti, sem našel na tleh veliko količino oblačil, ki sem jih zbral. Razkošne, večinoma starodavne tkanine so ležali v pisani mešanici med revnimi cunjami. Ko sem poskušal izbrati najboljše in najlepše, da jih vzamem z seboj

domov, sem zaslišal, da nekdo kliče moje ime. Začel sem iskati glas, ki mi je bil dobro poznan in v daljavi zagledal svojega dragega, že dolgo časa umrlega očeta. Veselje in groza sta pretresla mojo notranjost. Z njegovim približevanjem je moj strah postopoma izginil in poletel sem mu v objem. Stisnil me je na prsa, me poljubil, me prijel za roko in rekel: »Pridi, pokazal ti bom predstavo, o kateri vsakdanji svet nima pojma!« Skupaj sva se vrnila na pokopališče, vodena z najmanjšim namigom najine volje.

Takoj, ko sva zapustila koruzno polje, sem opazil posebno svetlobo, ki je bila podobna polni luni. Zdelo se mi je, da je vse oživelo, kajti povsod so se gibale svetlejše in temnejše podobe, ki so nemirno lebdele okoli svojih grobov in bile delno v posebni povezavi z njimi. Ko sva se približala, me je oče močneje prijel in rekel: »Ne boj se, šla bova med njimi!« Stisnil sem se k njemu in kmalu sva se znašla v svetu polnem nezemeljskih bitij. Ves čas sva se jim morala izogibati, saj so trumoma prihajali k široko odprtim vratom. Prostor pred cerkvenim dvoriščem je bil podoben velikemu zborovanju ljudi in tudi ulice, ki so vodile v mesto, so bile polne duhov obeh spolov, le otrok nisem videl.

Vsi, ki so šli mimo naju, so me gledali z prodornim pogledom. Oseb, ki so bili pogosto visoki več kot dva metra, sem se manj bal kot tistih, ki sva jih srečala ob poti. Z grozo sem gledal duhove, ki so v najbolj groznih oblikah in v izkrivljenih podobah sedeli na svojih grobovih. Bili so bolj ali manj črni, pogosto temno sivi z grdimi lisami, nekateri so imeli celo živalska telesa. Borili so se za svoje mesto, saj so pogosto imeli samo svoj grob. Iz njih se je širil neznosen vonj po truplih in zelo sem si želel, da bi zapustil ta grozni kraj.

To mojo željo je zaznal moj oče, zato me je potegnil na stran ob star nagrobnik, saj ga je obdajala svetlejša svetloba. Mir in tišina sta pritekala iz kosti tega zagotovo blaženega pokojnika. Prebral sem zapis na spomeniku in ugotovil, da tukaj spi in čaka na vstajenje zvesti božji služabnik, ki je dolga leta z velikim blagoslovom delal kot pridigar pravice. Usedla sva se na to sveto mesto in šele zdaj sem si upal prositi očeta za pojasnilo o tem, kar sem videl. Z veseljem je izpolnil to mojo prošnjo. Rekel je: »Koruzno polje, ki si ga prvič videl je slika dobrih in slabih, ki so tukaj pokopani. Le redki so tisti, ki so obrodili obilne sadove vere in ljubezni v slavo svojega Gospoda in zdaj lahko počivajo od svojega dela v blagoslovljenemu kraljestvu večnega miru. Večina pa ni zbrala ničesar in ni delala za Božje kraljestvo. Zaradi navezanosti na svet in njegovo poželenje so morali ostati tukaj in zdaj z neskončno bolečino vidijo, da so zgrešili svojo pot. Ta oblačila označujejo različne razrede, katerim so pokojniki pripadali v svojem življenju. Plemeniti in majhni, bogati in revni različnih generacij

ležijo tukaj skupaj; njihova telesa so postala prah in pepel, le tistim, ki so sejali na duhu, je bilo dovoljeno, da iz duha žanjejo večno življenje.

Ko bi ljudje vedeli, kako pogosto jih obkrožajo množice večinoma nesrečnih duhov. Na tisoče in tisoče jih nima doma in kraja, kjer bi lahko počivali. Negotovo in begajoče lebdijo in pogosto jih preganjajo knezi in mogočneži, ki vladajo v zraku.

Čeprav je obstoj teh duhov sveta, kot želim poimenovati večino, precej žalosten, je še vedno znosen v primerjavi s stanjem tistih, ki sedijo na grobovih in morajo za kazen za svojo nečimrnost in mesenost nekaj časa gledati, kako njihova telesa razpadajo. Mnogi pa so kot ovce stisnjeni v zaporih večnosti, v noči in mrazu, ker niso imeli vere in ljubezni, ter so vztrajno zavračali ponujeno milost.

Barva in bolj ali manj popolna oblika pa kažeta na notranje stanje duše. Svetlejše in lepše so srečnejše in bolj blažene in nasprotno, temnejše in grše so bolj nesrečne in manj blažene. Kot vidiš, so duhovi sveta vsi sivi, a vendar je tu in tam, tako kot pri črnih in pegastih opazna razlika. Nekateri imajo celo živalske oblike, po katerih pa prepoznavamo naravo njihovih strasti.

Poglej ponosne, te previsoke postave, kako prezirljivo gledajo na druge duhove.ne bodo postali manjši, dokler ne bodo odložili svoje velike arogance. Nekoč niso znali hoditi v svoji samovšečnosti in domišljavosti, zato se je vse njihovo bitje ob najmanjšem odporu silovito dvignilo. O nesreča in žalost! Zdaj, ko je zavesa odgrnjena, se iz njih norčujejo in se jim posmehujejo!

Nasploh strašna je usoda samomorilcev in njihovo prebujanje v večnosti je grozljivo, saj takoj spoznajo, da z svojo nepotrebno smrtjo niso izboljšali svojega obstoja. Ko se jim nato pokaže, kakšno slavo bi nekoč lahko prejeli, kar seveda daleč presega vse človeške predstave in bi zdržali preizkušnje, ki so jim bile določene v zaupanju v Gospoda, potem objokovanju ni konca. Mnogi za kazen, ker so prezrli in uničili svoja telesa, ki jih je izoblikovala Božja roka, izgledajo kot goli okostnjaki in so v posmeh vsem nečistim duhovom. Nezaščiteni pred vsemi vremenskimi nevšečnostmi tavajo, dokler se ne izteče čas, ki jim je namenjen za življenje na Zemlji. Le tako se bo njihova preteklost uredila in jim bo dodeljeno mesto, ki jim ustreza. Tistim, ki si pa pod vplivom temnih sil v duševni blaznosti skrajšajo dneve milosti, pa ne bo tako strogo očitano njihovo dejanje. Pravega božjega otroka pa bo Gospod že znal obvarovati pred takšno nesrečo.

Mnogi med tistimi, ki so ostali, so bili skopuhi in ljudje, ki so živeli samo za svoj Mamon in so tako preveč navezani na svoje imetje. V skladu z Gospodovo besedo: »**Kjer je vaš zaklad, tam bo tudi vaše srce«,** pogosto ostanejo v svojih nekdanjih domovih in skoraj obupajo, ko morajo gledati, kako denar in ves izkupiček njihovega

življenja, ki so ga tako skrbno privarčevali, v nekaj letih zapravijo razsipni dediči. Kako srečni bi bili sedaj, če bi si z deljenjem z ubogimi, zlasti z potrebnimi božjimi otroki nabrali zaklad v nebesih in bi jih lahko ti zdaj sprejeli v večno bivališče.

Koliko lepih napisov in nekrologov je napisanih na teh križih in nagrobnikih, a le redki se ujemajo s preteklostjo pokojnika.

Mnoge nedokončane duše spremljajo svoj lastni pogrebni sprevod in med tem slišijo duhove, ki se zgrinjajo k njej, kako se ji posmehujejo. Ne gre vedno za zemeljski čut, ki pokojniku preprečuje, da bi se dvignil, ampak gre pogosto tudi za skrbi žalujočih, ki izhajajo iz pomankanja pravega zaupanja v Boga. Mnoge verne matere želijo po smrti ostati z svojimi otroki in angel, ki naj bi jih pospremil do cilja odide in se pogosto dolgo časa ne vrne. Šele, ko spozna, da ne spada več na Zemljo in, da so vsi njeni napori in skrbi za otroke odveč, se v njej prebudi hrepenenje po nebeškem domu. Po dolgem in strahotnem čakanju, jo končno odpeljejo v prostore za pripravo na kraljestvo svetlobe.

Res je, da so cerkve iz leta v leto še vedno dobro napolnjene, toda kako malo obiskovalcev se trudi, da bi resnice, ki so jih slišali, tudi uresničili. Le malo tistih, ki se imenujejo kristjani, resno hodi po odrešenikovih stopinjah. Večina ne ve ničesar o resničnem samo odpovedovanju, o vsakodnevnem umiranju starega človeka z vsemi njegovimi poželenji in željami. Majhno je število tistih za katere lahko rečemo, da niso več stari in je iz njih nastalo nekaj novega. Zato je le malo tistih, ki lahko takoj po smrti vstopijo v Božje kraljestvo. To lahko vidijo le tisti, ki so se na novo prerodili.

Večini duš Bog ne more dokončati svojega dela v tem milostnem času, zato po smrti pridejo v očiščevalna mesta, kjer morajo v zelo težkih okoliščinah nadoknaditi tisto, česar se v svojem zemeljskem življenju niso želeli naučiti. To je trpko delo, po tolikem trudu, skrbeh in bolečinah, ki pa jim ni mogoče ubežati. Šele vztrajanje v očiščevalnih loncih večnosti njihova usoda postopoma postane bolj znosna in po prehodu skozi številne stopnje postopoma dosežejo preddverje nebes. Tam se pripravijo za vstop v prostore blaženih, saj mora njihovo celotno bitje biti temeljito posvečeno, ker brez posvečenja nihče ne more gledati Gospoda.

Mnogi ljudje, tudi če so verniki, imajo o posmrtnem življenju nejasne in površne predstave. Poznajo le nebesa in pekel in ne upoštevajo, da mnogi, glede na svoje stanje ne morejo biti dodeljeni ne enemu ali drugemu kraju.

Če bi samo prebivalce vasi ali mesta razdelili v razrede glede na naravo njihovega srca, koliko sob bi potrebovali? Ali Pavel ne govori o potovanju v tretje nebo. Ali ne vemo iz Svetega pisma o raju, božjem mestu in gori Sion. Ali ne beremo o duhovih, ki jim je Jezus pridigal v njihovih zaporih, o temi, kjer sta jok in škripanje z zobmi, o

peklu, ognju in jezerih žvepla? Umiranje ni nič drugega kot snemanje oblačila, ki nam je dano za pokrivanje. Ne spreminja naše osebe, ampak jo le prikazuje v njeni pravi obliki in v skladu z njeno pravo vrednostjo. Tisti, ki ne prinaša nebes, oziroma lastnosti tamkajšnjih prebivalcev s seboj, ne more vstopit. Da, nečist in neposvečen človek, tam sploh ne more vzdržati. Vleka njegovega srca ga bo kmalu pripeljala na tisto stopnjo, ki bo v skladu z njegovo nepopolnostjo.

Mnogi grešniki po iskrenem kesanju dosežejo odpuščanje in po Odrešenikovi milosti postanejo blaženi, toda ne veličastni. To razliko je zelo pomembno upoštevati. Veličastni bodo le tisti, ki so vse svoje življenje od spreobrnjenja dalje preživeli v službi Gospodu in so do zadnjega diha ostali zvesti v trpljenju in preizkušnjah svoje vere. Njihova oblačila niso le oprana v jagnjetovi krvi, ampak se tudi svetijo in bleščijo, ter so okrašena z dragocenimi kamni.

Kako srečna so vsa nebesa, ko je še ena duša vzeta z Zemlje in sme vstopiti v sveto kraljestvo svetlobe. Množice angelov in blagoslovljenih duhov spremljajo take duše v njihovo lastnino s pesmijo in glasbo, katere lepote in popolnosti si ljudje na Zemlji ne morejo predstavljati.

Res je, da so pravi kristjani v sedanjem času vse redkejši, vendar je toliko bolj veličastno, če posamezniki tu in tam še vedno vztrajajo v živi veri, ter ne omahujejo in se ne odvrnejo od tistega, ki jim je v pomoč in tolažbo in jim v takih časih boja daje posebne moči in darove.

Polnoč se vse bolj približuje; nevera pridobiva na veljavi in ljubezen v mnogih postaja hladna! Bližnjo Gospodovo vrnitev oznanjajo tudi v duhovnem svetu! Bolje misleči na vseh ravneh in v vseh prostorih si prizadevajo napredovati, kajti med tisočletno jagnjetovo poroko se napredovanje duš ustavi! Ženin si nato oddahne od dela in se veseli z svojo ženitno skupnostjo v nebeškem Jeruzalemu.

Kdor želi biti udeležen pri prvem vstajenju, se ne sme ukvarjati z ničemer; nima več časa za minljive stvari tega sveta. Preveva ga čista, sveta in sladka Jezusova ljubezen, v kateri sprejema, prenaša in podpira vse ljudi, tako prijatelje kot tudi sovražnike. Božanske kreposti resnične ponižnosti, krotkosti in potrpežljivosti, usmiljenja in nežnosti, vere in zaupanja morajo biti okras take duše, brez katerih ne bo našla vstopa v sveto mesto, ki ima zlate ulice in vrata iz dragocenih biserov.

Mnogi se preveč trdno oklepajo verske stranke, ki ji pripadajo in verjamejo, da imajo samo oni resnico. O, če bi le bile njihove oči odprte in bi lahko videli duše iz vseh dežel in časov, ki stojijo pred prestolom Najvišjega, ki jih je zbral in pripravil za svojo nagrado.

Da, tudi Judje in pogani, ki so živeli zvesto v skladu z svojim zakonom in vestjo, ter

na tem svetu niso imeli priložnosti spoznati resnic evangelija, lahko po predhodnem pouku in sprejetju krščanstva vstopijo v Božje kraljestvo.

Gospod ne gleda na zunanji videz, ampak na zvestobo s katero sledimo odrešenjskim resnicam, ki smo jih slišali v življenju.

Tu na Zemlji je vse po delčkih; bolj ko se kakšna verska skupnost drži Svetega pisma, bolj ko njeni člani privlačijo Jezusovo misel in postajajo njegovi privrženci, prej bodo dosegli cilj. Za tiste kristjane, ki se po svoji smrti še vedno držijo posebnih mnenj določene veroizpovedi, ali verske smeri, so nebesa tako dolgo zaprta, dokler se ne osvobodijo in znebijo vsega svojega; tam namreč vlada popolna harmonija vseh bitij in le tam bo ena čreda in en pastir.

Ob misli na ta veličastni čas, ko bo Bog vse v vsem, moje srce preplavi sveta ljubezen do Gospoda, ki ne bo počival, dokler ne bo vse obnovljeno, dokler ne bodo odpravljene vse posledice greha in spremenjene v vir blagoslova, ter bo odpravljena smrt in pekel.

Vse blažene duše globoko boli, da mnogi ljudje Jezusa Kristusa ne priznavajo več kot Sina živega Boga. O, če bi vedeli, kako goreče steguje svoje prebodene roke k njihovim dušam, mu ne bi več obrnili hrbta, ampak bi padli pred njega in vzkliknili: **›Ti edini si vreden, da prejmeš našo hvalo, čast, zahvalo in čaščenje od večnosti do večnosti!«**

Na koliko vprašanj zaskrbljenih src, ki jih tarejo vse vrste žalosti, bolečine in stiske, je mogoče odgovoriti ob pogledu na Odrešenikove veličastne namene ljubezni. Za vsako ceno hoče rešiti duše, a žal mu to le redko uspe brez najbolj belečih zdravljenj. Toda večna blaginja ljudi je zanj pomembnejša od minljivega telesa, zato mora v skladu z svojo božansko modrostjo nadaljevati z ostrimi sredstvi, dokler ne doseže svojega veličastnega cilja.

Kako hvaležni so mu otroci v večnosti, da nekoč ni poslušal njihovih neumnih prošenj in nasprotnih zamisli in se ni utrudil z svojim trdim delom. Kajti tam človek v najsvetlejši luči spozna, da je trpljenje jamstvo njegove ljubezni in obžaluje tiste, ki jim je ni mogle naložiti. Da, veselimo se, ko so ljubljene osebe, ki so ostale za nami preizkušene in vzgojene v odrešujoči šoli križa in prosimo zanje, vendar ne za zmanjšanje njihovih težav, ampak za njihovo potrpežljivost in vztrajnost do končne zmage.

Vidim, da se v tvoji notranjosti poraja želja, slišati nekaj o usodi majhnih otrok. Naj nihče ne krivi Najvišjega, če se mu po njegovi modrosti in vsevednosti zdi dobro, da v zgodnji mladosti mnoge vzame v svoje kraljestvo. Tam jih vzgajajo učitelji v tako imenovanem otroškem raju in morda bodo nekoč srečali pobožne starše kot lepi

sinovi in hčere nebeške lepote. Zlobni otroci pa izkusijo vzgojno strogost v krajih očiščevanja, kjer jih postopoma pripravijo na blaženost.

Vezi zemeljskega sorodstva ostanejo močne tudi onkraj groba le, če srca povezuje ljubezen do Odrešenika. Sam je nekoč svojim učencem dejal: »Če kdo izpolnjuje voljo mojega Očeta v nebesih, je moj brat, sestra in mati.« Smrt tako loči številne zakonce, brate in sestre in sorodnike, ki niso z zavestjo in duhom stopili v zgornjo domovino in pogosto mine večnost, preden se spet srečajo.

Božji otroci pa najdejo bogato nadomestilo v duhovnih bratih in sestrah, ki ostanejo z njimi v tesni ljubezni tudi po odhodu domov in ki, (človeško gledano) skoraj ne morejo dočakati, da bodo za vedno združeni. Tudi drugi blagoslovljeni duhovi, ki se z nami ujemajo zaradi velike podobnosti značaja in vodenja, nas tam pozdravijo, kot dolgo znani prijatelji, saj so jih angeli obvestili o naši zemeljski poti in jih pripravili na naš prihod na oni svet. Tudi božji možje in pobožne duše, katerih spisi so nam bili nekoč dragi, nas obiščejo in nam lahko marsikaj povedo iz zaklada svojega znanja, ki se je njihovo znanje povečalo v nebeški luči, pa tudi iz svojih življenjskih zgodb. Tam tudi izvemo, da so nas pogosto nevidno obkrožali, ko smo v tihih urah brali njihove knjige. Mi čutimo, ko se nas na Zemlji ljubeče spominjajo, saj nas to vleče k njim in z Gospodovim dovoljenjem z veseljem prihajamo k svojim ljubljenim. Našo navzočnost lažje občutijo srca, ki so se obrnila navznoter, vendar so tudi taki, ki se jim notranje oko za nekaj časa odpre, tako da lahko vidijo svojo duhovno okolico. Nekateri slišijo le naš glas, drugi se v sanjah zadržujejo na duhovnem področju, odvisno od darov in nagnjenja.

Romar v solzni dolini ni nikoli sam, Božje oko je nenehno nad njim. Na njegovi desni strani je angel, ki ga varuje ves čas njegovega življenja. Tudi duhovi teme se pojavijo in skušajo uveljaviti svoj vpliv. Če duša išče dobro, ji bo angel pomagal z vsemi močmi, ki so mu na voljo, če pa stremi k zlu, se mora sveti varuh umakniti in z žalostjo in otožnostjo opazuje njene zablode.

Dušo, ki moli, pogosto obkrožajo množice blaženih in tudi Gospod sam se približa tistim, ki žarijo z sveto ljubeznijo do njega, ter jih napolni z močjo in pogumom za boj. Toda resnico te obljube lahko vedno izkusijo le posamezniki:**»Če Me kdo ljubi, se bo držal Moje besede in Moj Oče ga bo ljubil. Prišla bova k njemu in prebivala pri njem!«**

Molitev za preminule ni samo dopuščena, ampak je Bogu tudi všeč, če prihaja iz iskrenega srca. Ko pride njegova ura, usliši takšne molitve in nesrečnim dušam podeli milostne darove. Za osebe, za katere je mogoče sklepati da so v krajih pogube, ne more vsakdo prositi. To je mogoče storiti le z molitvami močnega duha, kajti moč

teme se ne odreče zlahka svojemu plenu brez velikega odpora.

Številne preproste služkinje nosijo na oni strani v poveličanju duhovniške obleke, ker so se v svojih izbah borile za odrešenje duš. V tistih časih so bile zaradi svoje vere prezirane in nerazumljene, zdaj pa bi njene ponosne gospodarice bile srečne, če bi se lahko v njihovi slavi uvrstile med njihove služabnice.

Velika je nagrada milosti v deželi večnih radosti za tiste, ki so se zaradi Odrešenika sprijaznili z vsem v vsakdanjem življenju, hodili po njegovih stopinjah in se odpovedali vsem zemeljskim stvarem. Ničesar ni pozabil, kar je njegov učenec storil, zapustil in zanikal iz ljubezni do njega. Zdi se, da so mu iz spomina izginili le grehi, saj o njih ne omeni niti besede. Pozna nas do potankosti in izpolnjuje vse naše želje in je naša bivališča opremil povsem po naših željah. Ob pogledu na to neminljivo slavo mora vsaka duša vzklikniti: **»Premajhen sem O gospod, za vso Tvoje usmiljenje in zvestobo, ki si mi ga izkazal za to, česar nobeno oko ni videlo, nobeno uho slišalo in v nobeno človeško srce ni vstopilo, kar si pripravil tistim, ki te ljubijo!«**

Tam živi samo ljubezen, veselje in mir. Bolečina, žalost, revščina in stiska so za vedno izginili. Ena ura v večni domovini te prisili, da pozabiš tudi na najbolj grenke stvari. Kako napačne so človeške predstave so o prostorih blaženosti, kako enostranske in monotone. Tam je življenje in nepredstavljiva raznolikost vseh stvari. Vsi darovi, ki so nam zaupani na Zemlji, bodo obnovljeni, izpopolnjeni in posvečeni ter uporabljeni v službi Gospodu, od katerega vse prihaja, za poveličanje njegovega imena. Tudi bitje ima svoj glas, da ga hvali in se mu zahvaljuje. Vsaka ptica poje svoje čudovite pesmi v čast svojemu stvarniku. Vsaka cvetlica želi cveteti v njegovo slavo in vsak sadež se uživa v Njegovo slavo. Vse, kar nosi dih večnega, se izogne uničenju in se ponovno najde v preoblikovani naravi.

Če bi obtežena in izčrpana srca, ki se v temni veri vzpenjajo po smrtni poti, lahko videla to deželo miru, bi zagotovo priznala: »Res je vredna truda in znoja!«

Že v nebeških preddverjih, ki služijo posvečenju duš in še ni mogoče videti Gospoda, prebiva božanski mir, ki je višji od vsakega razuma. Tu se romarji spočijejo od naporne življenjske poti in se postopoma pripravljajo na poveličanje. Ko rastejo v posvečenju, se povečuje tudi njihov blagor in postopoma vstopajo v kraljestvo slave, kjer se vse sveti in blešči. Tam lahko ob praznovanjih včasih vidimo tudi kralja kraljev.

Nihče ne more prenesti moči njegovega veličastva in hkrati tako ljubečega pogleda, ne da bi se sklonil v ponižnosti. Njegov videz v vseh blaženih poveča željo, da bi bili vedno z njim. On je vir vseh ustvarjenih stvari, vseh radosti in vse sreče:**kdor ima Njega, ima vse!**

Kdor želi vstopiti v njegovo sveto mesto, se mora preroditi. Tam sedi na Sionski gori med jeruzalemskimi prebivalci in jim je glede na stopnjo njihove ljubezni in čistosti kralj, prijatelj, brat ali ženin. Poročne duše so v njegovi neposredni bližini in sledijo jagnjetu, kamor koli gre. Na to najvišje dostojanstvo so se pripravljali že na Zemlji, saj je njihovo srce bilo v deviški ljubezni posvečeno samo Gospodu. Veličastja in lepote, ki obdaja te zidove, ni mogoče izraziti z človeškimi besedami. Hvalnice svetnikov in zvok harf se sliši že od daleč in svetloba s prestola osvetljuje vsa nebesa.

No, sin moj! Poglej v naš resnični dom in naj ti ta pomembna spoznanja kar najbolje služijo. Vstopi skozi ozka vrata in pogumno hodi po ozki poti, po kateri hodi vse manj ljudi. Ne druži se s tistimi, ki imajo ime, da so živi, ampak so mrtvi. Z svojo mlačnostjo in lenobo ne delajo časti svojemu Gospodu in gospodarju in se komaj ločijo od otrok tega sveta. Srca takšnih polovičnih kristjanov so navezana na zemeljske dobrine, njihove misli pa so očarane z tisočerimi minljivimi stvarmi. Ali misliš, da bi v prihajajočih dneh Antikrista lahko zapustili dom in domačije ali celo dali svoja življenja zaradi Jezusovega imena?

Mnogi, ki so se imenovali božji otroci, bodo v času preganjanja odpadli, ker niso imeli žive vere in svojega upanja niso položili v samega Gospoda.

»Daj tistemu, ki te prosi in ne odvračaj se od tistega, ki si hoče izposoditi od tebe.« Daj kolikor lahko in nikomur ne pokaži vrat! Kot drobtinice za potešitev lakote je vredna vsaka duša in za vse je naš Odrešenik dal svoje dragoceno življenje. Ne obremenjujte se s tem, kdo je vreden vašega daru, ampak vedno darujte miloščino tistemu, ki mu dolgujete vse, saj tako ne boste ničesar izgubili in zagotovo boste bogato nagrajeni.

Ne išči več ničesar na Zemlji in ne pusti se zavesti tistim, ki se želi s teboj prepirati o tem, kateri užitki petih čutov so romarjem dovoljeni in kateri ne. Pravi kristjan se ne sprašuje kaj lahko uživam od užitkov tega sveta? Njegov moto naj bo:**»Kar mi ne pomaga, me zavira!«** Zaradi ljubezni do Odrešenika, se z veseljem odpovejte tudi tistemu, kar je samo po sebi dovoljeno, a ne prinaša nobene koristi za večnost. Gospod, ki je zaradi nas zapustil slavo in prevzel podobo služabnika je všeč, če sledimo njegovemu zgledu in vse porabimo le za najnujnejše. Z ostalim moramo služiti potrebnim članom in revnim. Kdor malo zanika, bo malo podedoval, kdor veliko zanika bo veliko podedoval in kdor vse zanika, bo vse podedoval.

Naj ti bo dana živa vera in brezmejno zaupanje,, brez čigar volje ti ne bo padel niti las z glave. Ta beseda je polna resnice in naj ti bo v tolažbo v vseh okoliščinah, v trpljenju in preizkušnjah. Da, Bog ni daleč od nikogar izmed nas, saj v njem živimo, tkemo in smo. On vse ureja in za vse skrbi in ne le za potrebe telesa, ampak

predvsem za potrebe duše, katere večna blaginja mu je tako draga.

Vztrajaj v tem, kar ti je postavil Gospod. Ne hodi po svoji poti, ampak se pusti voditi Njemu. V času milosti se osvobodi vseh slabih navad in nečistosti, da boš nekega dne, ko boš odvrgel svojo lupino, lahko neovirano in nedotaknjeno hitel skozi dolino smrti, ki nikomur ni prihranjena in boš zaščiten in voden od svetih angelov in blaženih. **Hiti naprej, saj lahko tukaj v enem dnevu prideš dlje, kot tam v več letih. Samo zmagovalci prejmejo krono in nosijo v rokah palme zmage. Vso večnost bodo imeli prednost pred tistimi, ki so se morali najprej očistiti, izpopolniti in posvetiti v groznih talilnih loncih tega sveta.**

Čas beži, ne glede na to, ali ga preživljamo v uživanju zemeljskih stvari, ali v služenju Gospodu. Kmalu boš tudi ti stal na cilju in srečen boš, da boš spadal med tiste, ki so bili posejani na dobri zemlji, ki so slišali besedo in jo sprejeli ter obrodili stokratni sad!

Zdaj pa se morava ločiti. Zbogom nebeški dom v hiši pravega Očeta! Poljub, stisk roke - in zbudil sem se.

»So bile to le sanje«, si rečeš tiho
in potolažiš zaskrbljeno srce.
Ter živiš po starem naprej.
Če pa lupina odpade, se zaveš,
Da so bile sanje polne resnice.